

Seksagesima. 24.februar 2019. Hinge kirke kl.9. Vinderslev kirke kl.10.30.

Salmer: 323- (634) - 391/ 152- (658)- 345

Kære Gud, vi beder dig om, at du nu vil tale dit ord til os og lade din hellige Ånd virke, så det gror i os og skaber tro og nyt liv. Amen.

For tiden er jeg ved at læse en bog, der hedder ”Muren”. Om en mand, som bliver forladt af sin ægtefælle, og som samtidig ikke rigtig kan holde sine naboer og venner ud. Derfor bestemmer han sig for at bygge en høj mur rundt omkring sit hus, så han på den måde kan være i fred.

Se, det er han jo ikke den eneste, der har fundet på.

Der var jo engang, hvor man mente, det var en god idé at bygge en mur tværs gennem storbyen Berlin, så man på den måde kunne holde øst og vest adskilt. For tiden er der også en vis præsident, som mener, det vil være en god idé at bruge milliarder på et bygge en høj mur som grænse til nabolandet for på den måde at være i fred.

Nu behøver det jo ikke dreje sig om en mur i rent bogstavelig forstand.

Man kan jo også bygge mure i overført betydning. Jeg tror, de fleste af os har oplevet situationer, hvor ord har skabt sådan en mur. En enkelt sætning kan skabe en sær tavshed ved bordet, hvor glæde og selskabelighed ellers trivedes. Et brev kan ødelægge forholdet mellem familiemedlemmer, sådan som det skete i min egen familie for mange år siden, hvor et ondt og uforskammet brev betød, at der var en del af familien, vi på alle måder undgik. Holdt deres bil for døren hos mine bedsteforældre, ja, så vendte min far om, for efter dette brev ønskede vi ikke at mødes med dem. Heldigvis blev det ændret

en dag, men i mange år var der altså en uigennemtrængelig mur, som skilte familien ad.

Jo, ord kan skille og skabe mure, ligesom ord kan bygge bro og skabe fællesskab. Ord kan få noget til at gro...

Det er det, Jesus taler om i det, vi lige har lyttet til.

Han bruger billedet af en sædemand, der strør sin sæd ud.

Meningen er, at det skal gro. Han er ikke ødsel og ligeglåd, sådan som mange skildrer det, når der tales om sædekornet, som falder på vejen.

Jamen, det var *ikke* en vej med asfalt eller beton, det drejede sig om. Det var en sti, som gik tværs gennem marken, og tanken var, at stien skulle pløjes om, så sæden kunne gro. Det nåede han bare ikke. Det var heller ikke med vilje, han spredte sædekornet mellem tidsler og andet ukrudt. Den slags kunne han ikke se, mens han strøede sæden, ligesom han heller ikke kunne se klippegrunden, som gemte sig få centimeter under jordoverfladen.

Uanset hvor han spreder sædekornet, så er hensigten ganske klar: Han sår, for at det skal gro, og det er det samme med de ord, vor Herre Jesus taler. Han taler, for at ordene skal blive hørt og opfattet.

Ganske vist er der mennesker, som på forhånd lukker af, så de ingenting hører eller forstår, og selvom Jesus bruger tydelige og klar billeder, preller det af hos disse mennesker, som er så fyldt med deres egne tanker og idéer, så der slet ikke er plads for noget nyt.

Men hensigten er ikke til at tage fejl af.

Det er meningen, at ordet skal høres, modtages og tros, ligesom sædemanden sår sit korn med den hensigt, at det skal gro og bære frugt.

Det kunne vi jo så godt bruge lang tid på at uddybe, og der er ingen tvivl om, at der er en fristelse til, at man denne søndag holder en smuk tale om ordet.

Men vi kunne jo også gøre noget andet.

Vi kunne jo stille det spørgsmål: Hvad er det egentlig for et ord, det handler om? Hvad er indholdet i det budskab, som Jesus taler om? Hvad er det for et ord, som skal sås og gro i menneskehjerner?

Ja, vi hørte om det fra alteret for lidt siden.

Om ordet, der sammenlignes med regnen og sneen, der falder fra himlen, og som væder jorden, befrugter den og får den til at spire, giver udsæd til den, der vil så og brød til den, der vil spise.

”Sådan er mit ord, som udgår af min mund”, lyder det fra Herren, og profeten fortsætter: ”Det vender ikke virkningsløst tilbage til mig, men det gør min vilje og udfører min gerning.” Og det ord, der tales om, er Guds ord, som dømmes og oprejser.

Dit ord, o Gud, er sværd og flamme,
det gennemtrænger marv og ben.
Det ved at knuse, véd at ramme,
er hjertet end så hårdt som sten.

Sådan sang vi for lidt siden, men- hånden på hjertet – har du oplevet det? Er det sådan, det går, når du sidder i kirken og lytter til ordet, eller når du slår op i din bibel derhjemme og læser det? Føles det som et sværd, der gennemtrænger marv og ben? Som en brændende flamme? Som noget, der knuser selv det hårdeste hjerte?

Alt, alt for ofte er det vist ikke helt sådan, det går, og jeg tager mig selv med, når jeg siger: Ofte hører vi det jo slet ikke, når det kommer til stykket. Manden, der har været i kirke, kommer hjem til konen, som af en eller anden grund blev hjemme. ”Nå, hvad sagde præsten så i dag?” spørger hun. ”Jo, han talte om synden”, svarer manden. ”Jamen, hvad sagde han da om synden?” spørger hun så videre. Manden tøver lidt, og så kommer svaret: ”Han var vist nærmest imod.” Altså har den

arme mand *ikke* hørt ordet. I hvert fald ikke sådan, så det gennemtrænger marv og ben og knuser....

Anderledes var det, da folk i sin tid kom ud til Jordanfloden for at høre den mærkelige mand, som blev kaldt Johannes Døbereren. Han talte ikke bare ordet, så det gik ind ad det ene øre og ud af det andet. Nej, han satte fingeren på det ømme punkt, så folk blev ude af sig selv og sagde: ”Hvad i alverden skal vi dog gøre?”

På samme måde var det, da apostlen Peter holdt sin store pinseprædiken. Der står udtrykkeligt, at da de hørte hans ord, ”stak det dem i hjertet, og de spurgte Peter og de andre apostle: ”Hvad skal vi gøre, brødre?”

Sådan lyder det, når mennesker for alvor er i nød.

Det sker, at vi hører samme slags toner, når der tales om global opvarmning og forurening og den slags. Hvad i alverden skal vi dog stille op, så temperaturen på jorden ikke bare stiger og stiger? Hvad i alverden gør vi, så vi ikke drukner i vores eget affald?

Faktisk er det her, vi skal hen, hvis der på nogen måde skal findes en vej ud af problemerne! Så længe vi bare slår os til ro og siger til hinanden, at det går nok alt sammen, ja, så har vi slet ikke hørt ordet, og den, der ikke hører, bliver selvfølgelig heller ikke ramt....

Men dér, hvor ordet virkelig rammer, da vil jeg pludselig få øjnene op for, at det er, som Bibelen siger: Jeg er en synder. Og en synder – det betyder jo ´en, der forfejler målet´. Måske havde jeg de bedste tanker og hensigter, men da det kom til stykket, så ramte jeg fuldstændig ved siden af. ”Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte”, siger ordet, men det blev nu kun til en lille del af mit hjerte. ”Du skal elske din næste som dig selv”, siger ordet, men ofte blev det til at elske mig selv i stedet for min næste.

”Jeg læser i en bog om en mand, som blev kaldt Kristus, at han gik omkring og gjorde alle ting vel”, siger den japanske

forfatter Toyohigo Kagawa, og så føjer han til: ”Det er forstyrrende for mig, at jeg så let er tilfreds med bare at gå omkring.”

Jo, ofte bygger vi en høj, tæt og uigennemtrængelig mur, når det gælder det, som kommer fra Gud.

Man kan ofte se kirkefremmede, som slet ikke er med, når der bliver bedt en bøn. De sidder og snakker sammen i stedet for at være med i bønnen, og det samme kan ske, når der prædikkes, så man har lyst til at standse op og spørge, om det mon forstyrrer dem, hvis jeg fortsætter lidt endnu?

Engang var jeg ude for, at en mobiltelefon ringede, mens jeg var ved at tale. Det er jo, hvad der kan ske, men i dette tilfælde tog manden telefonen og begyndte at tale i den!

Åh jo det er så let nok at finde andre, som plumper i, *men hvad med dig og mig, når det kommer til stykket?*

Hører vi Guds ord, så det knuser og dømmes? Eller er det sådan, at vi sagtens kan gå hjem og have det rart og hyggeligt bagefter, uden at ordet på nogen måde forandrer noget som helst?

Sagen er jo, at det er først, når ordet knuser og dømmes, at jeg kan få øjnene op for, hvad jeg egentlig skal med Jesus.

Tag nu bare farisæerne og de skriftkloge på Jesu tid. De kunne jo slet ikke se, hvad de skulle med Jesus. Der er jo ingen tvivl om, at det er dem, Jesus sigter til, når han taler om dem, der står udenfor, og som nok hører hans lignelser, men uden at ordet trænger ind.

”De skal se og se, men intet forstå, de skal høre og høre, men intet fatte, for de ikke skal vende om og få tilgivelse.”

Jo, sandelig er det da hensigten, at de skal vende om, men sagen er bare, at det gør de ikke, for det vil betyde en total kursændring.

Men helt ærligt – er det dem, vi ligner, når det kommer til stykket?

Tænk på situationen, da Stefanus holder sin lange forsvarstale. I store træk gennemgå han, hvad Bibelen siger, og de sidder pænt og lytter til ham, mens han holder sin bibeltid. Pludselig sker der noget. Pludselig bryder han af og retter ordene direkte til dem, der lytter: ”I stivnakkede og uomskårne på hjerte og øre! I sætter jer altid op imod Helligånden; det gjorde jeres fædre, og det gør I. Hvem af profeterne har jeres fædre ikke forfulgt? De dræbte dem, der forudsagde, at den Retfærdige ville komme, og I er blevet hans forrædere og mordere.”

Se, nu er det ikke til at komme udenom! De, der lytter, forstår så udmærket, at det er dem, han taler til, ligesom det vil være tilfældet, hvis jeg pludselig siger: I, som bor her i Hinge. I, som bor her i Vinderslev.

Og hvordan er reaktionen så?

Ja, det kunne jo være, de bøjede hovedet og sagde: ”Hvad skal vi dog gøre?” men sådan går det ikke. Nej, hør bare: ”Da de hørte dette, blev de ramt i deres hjerter og skar tænder imod ham.” Og lidt senere hedder det: ”Da skreg de højt, holdt sig for ørerne og fór alle som én løs på ham. De drev ham uden for byen og begyndte at stene ham”, og i samme forbindelse fortælles det, hvordan dødsdommen sanktioneres af farisæeren Saulus. Den mand, som senere selv blev standset af Gud, så han blev klar over, hvor vejen går.

”De, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt”, siger Jesus.

Ordet, som dømmer og knuser. Ordet, som åbner mine øjne, så jeg ser, hvem Jesus er, og hvad han er kommet for at bringe, nemlig syndernes tilgivelse, frelse og evigt liv.

Ingen mur må hindre mig i at høre dette vidunderlige budskab. Amen.